

FREIDA McFADDEN FRAJER

**MUŽ TVOJICH SNOV
alebo TVOJA NOČNÁ MORA?**

MOTÝL

Od autorky bestselleru *Pomocníčka*

FRAJER

**Knihy od Freidy McFadden, ktoré vyšli
vo vydavateľstve Motýľ:**

Anatómia lží
Profesorka
Za zamknutými dverami
Oddelenie D
Väzeň

Zo série Pomocníčka:
Pomocníčka
Tajomstvo pomocníčky
Pomocníčka ťa vidí

FRAJER

**FREIDA
McFADDEN**

VYDAVATELSTVO MOTÝL

The Boyfriend

Copyright © 2024 by Freida McFadden

Cover photo © Ildiko Neer / Trevillion Images

All rights reserved.

Translation © Dorota Lamačková, 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2025

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-408-5

PREDSLOV

KEDYSI

TOM

Som bezhlavo, zúfalo a chorobne zamilovaný. Volá sa Daisy. Spoznali sme sa, keď sme mali štyri roky. Odvtedy som do nej zaľúbený – až taký som úbohý. Videl som ju na detskom ihrisku, ako kŕmi hladné veveričky kúskami sendviča, a pomyslel som si, že som ešte nikdy nestretol žiadneho živého tvora, ktorý by bol taký krásny alebo milý ako Daisy Driscollová. A už ma mala v hrsti.

Dlho som pred ňou tajil, čo k nej cítim. Nemohol som jej to povedať. Zdalo sa mi nemožné, že by táto anjelská kráska so zlatými vlasmi, s bledomodrými očami a pletou čistou ako porcelán v našej kúpeľni mohla ku mne cítiť čo i len desatinu toho, čo ja k nej. Bolo zbytočné sa o niečo pokúšať.

V poslednom čase je to však iné.

Začal som totiž odprevádzať Daisy zo školy domov. Ak mám šťastie, dovoľí mi, aby som ju chytil za ruku, a ona sa na mňa tajuplne usmeje tými čerešňovými perami.

Podlamujú sa mi z toho kolená. Začínam si myslieť, že asi chce, aby som ju pobožkal.

Ja sa však bojím. Obávam sa, že ak by som sa ju pokúsil pobožkať, dala by mi facku. Bojím sa, že keby som jej povedal, čo k nej naozaj cítim, so súcitným výrazom by mi odpovedala, že mi to nemôže opätovať. A potom by som ju už viac nemohol odprevádzať domov.

To by však nebolo to najhoršie.

Oveľa väčší strach mám z toho, že keď sa nakloním k Daisy a budem ju chcieť pobožkať, dovoľí mi to. Bojím sa, že bude chcieť byť mojou frajerkou a keď nebude mať doma rodičov, vezme ma do svojej spálne, aby sme mohli byť konečne sami.

A obávam sa, že v momente, keď s ňou ostanem sám, obopnem svoje prsty okolo jej krásneho bledého krku a vyžmýkam z nej život.

KAPITOLA 1

PRÍTOMNOSŤ

SYDNEY

Čo je to za chlapa? A kde je ten, s ktorým som sa mala stretnúť?

Dnes večer o ôsmej mám ísť s mužom menom Kevin na večeru. Pôvodne sme mali ísť len na drink o šiestej. Z takého rande by sa dalo v prípade potreby ľahšie utiecť. Kevin mi však napísal správu v zoznamovacej aplikácii Cynch, že musí zostať dlhšie v práci a či by sme to mohli posunúť na večeru o ôsmej.

Napriek svojmu najlepšiemu úsudku som súhlasila.

Kevin sa však zdal naozaj milý. A na fotkách bol pekný. *Fakt* pekný. Mal taký chlapčenský úsmev, iskru v očiach a rozkošne rozstrapatené svetlohnedé vlasy, ktoré mu padali do tváre. Vyzeral ako mladý Matt Damon. Bola som na mnohých zlých rande cez Cynch, ale v tomto prípade som bola opatrne optimistická. Dokonca som prišla do reštaurácie skôr a posledných desať minút som naňho nedočkavo čakala pri bare.

„Sydney?“ osloví ma muž stojaci predi mnou.

„Áno...?“

Pozerám na toho chlapíka a čakám, že mi povie, že Kevin zahynul pri tragickej nehode v taxíku cestou na naše rande, pretože tento chlap určite *nie je* Kevin. Namiesto toho však ku mne natiahne ruku.

„Som Kevin,“ povie.

Ani sa nepohnem z barovej stoličky. „Vážne?“

Dobre, budme úprimní – nikto nevyzerá naživo tak dobre ako na fotkách na zoznamke. Ak chce predsa človek ísť na rande, nebude sa fotiť ráno v posteli po opici. Pekne sa vyfintí, odfoťí sa z päťdesiatich rôznych uhlov v niekoľkých možných osvetleniach a vyberie si tú najlepšiu fotku. To dáva zmysel.

A je dosť možné, že tá jedna dokonalá fotka vznikla pred desiatimi rokmi. Hoci s touto logikou nesúhlasím, chápem, prečo to tak ľudia robia.

Lenže tento chlap...

V žiadnom prípade to nie je ten istý muž ako ten z profilu na Cynchi. Ani pred desiatimi rokmi, ani *nikdy*. Jednoducho tomu neverím.

Aj keď je to odo mňa hnusné, vytiahnem z kabelky mobil a otvorím aplikáciu priamo pred ním. Porovnávam toho fešáka na fotke s tým, ktorý stojí predo mnou. Bez šance.

Môj dnešný spoločník je aspoň o desať rokov starší ako ten na fotke a je veľmi chudý, priam až košť a koža. Aj jeho oči majú tuším inú farbu. Blond vlasy má poriadne riedke, ale to, čo z nich zostalo, je dlhé a stiahnuté do neupraveného chvosta.

Toto nie je ten istý muž ako ten na fotke. Viem to dokonca istejšie ako to, že mám rada dlhé prechádzky po Central Parku a sledovanie Netflixu.

„Áno, to som ja,“ ubezpečuje ma falošný Kevin. (V skutočnosti je však falošný Kevin ten chlap na fotke. Možno je na nej naozaj Matt Damon. Zdá sa mi to čím viac pravdepodobnejšie.)

Chcem mu povedať, že vôbec nevyzerá ako na fotke, ale tie slová mi v hlave znejú tak povrchné. Dobré, áno, Kevin vyzerá úplne inak ako na svojej profilovej fotke. Záleží však na tom? Písali sme si cez Cynch a zdalo sa, že je to celkom milý chlap. Mala by som mu dať šancu.

A ak to nepôjde dobre, zavolá mi do dvadsiatich minút kamarátka Gretchen s vymyslenou zámienkou, aby ma odtiaľto dostala. Nikdy, naozaj *nikdy* nechodím na rande bez plánovaného záchranného telefonátu.

„Konečne sme sa stretli,“ povie skutočný Kevin. „Vyzeráš presne ako na fotke.“

Očakáva, že mu poviem to isté? Je to nejaký test? „Hm,“ odpoviem.

„Tak poď,“ povie. „Sadneme si.“

Usadíme sa do boxu v rohu. Cestou som si všimla, ako sa Kevin nado mnou týči. Mám rada vysokých mužov, ale on nutne potrebuje trochu pribrať. Mám pocit, že kráčam vedľa metly.

„Som veľmi rád, že sme sa konečne dohodli,“ povie mi Kevin, keď vklízne na sedadlo oproti mne. Prečo je jeho chvost taký strapatý? Nemohol si ho pred našim rande aspoň učesať?

„Ja tiež,“ odpoviem, hoci to nie je celkom pravda.

Premeriava si ma pohľadom a v jeho vychudnutej tvári je uznanlivý výraz. „Sydney, musím ti povedať, že teraz, keď ťa vidím naživo, mám naozaj pocit, že si dokonalá žena.“

„Vážne?“

„Rozhodne.“ Žiarivo sa na mňa usmeje. „Keby som zavrel oči a predstavil si dokonalé dievča, bola by si to ty.“

Páni. To je... milé. Možno je to jeden z najkrajších komplimentov, aké som kedy na rande dostala. Ďakujem, skutočný Kevin. Začínam byť rada, že som zostala. A ako som povedala, páčia sa mi vysokí muži, takže aj keď vyzerá úplne inak ako na fotke, pocítim drobný záchvev príťažlivosti. „Ďakujem.“

„Teda,“ dodáva, „až na tvoje ruky.“

„Moje ruky?“

„Sú akési ochabnuté.“ Skrčí nos. „Ale okrem toho paráda. Ako som povedal, si dokonalá žena.“

Počkať. Moje ruky sú *príliš ochabnuté*? Naozaj mi to práve povedal?

Horšie je, že teraz sa napínam, aby som si potajomky prezrela svoje holé ruky. A prečo som si dnes obliekla šaty bez rukávov? V šatníku mám len dvoje šaty bez rukávov. Mohla som si obliecť niečo s rukávami a zakryť svoje zjavne odporné ruky, ale nie, vybrala som si *tieto šaty*.

„Môžem vám priniesť niečo na pitie?“

Čašníčka pri nás postáva so zdvihnutým obočím. Odtrhnem pohľad od svojich monštruózných rúk a pozriem sa na ňu. „Dám... dám si diétnu kolu.“

„Diétnu kolu?“ Zdá sa, že som Kevina urazila. „To je nuda. Daj si normálne pitie.“

Nikdy nepijem alkohol, keď som na prvom rande s mužom, ktorého som spoznala na Cynchi. Nechcem oslabiť svoj zdravý úsudok. „Diétna kola je normálne pitie.“

„Nie, nie je.“

„Nuž, je to *tekutina*.“ Hľadím naňho z druhej strany lep-kavého dreveného stola. „Takže by som ju nazvala pitím.“

Kevin prevráti oči na čašníčku. „Fajn, ja si dám pivo a ona si dá *diétnu kolu*.“ Potom žmurkne na čašníčku a nepočuteľne vysloví: *Prepáčte*.

Pozriem sa na kabelku vedľa seba. Kedy mi už Gretchen zavolá? Potrebujem únikový plán.

Možno však nie som spravodlivá. Skutočného Kevina poznám iba päť minút. Naozaj by som mu mala dať šancu. Preto som predsa Gretchen povedala, aby zavolala až po dvadsiatich minútach. Po piatich si človek urobí o tom druhom príliš unáhlený úsudok. Ak neviem dať chlapovi viac ako päť minút, budem chodiť na prvé rande ďalších dvadsať rokov. A teraz, keď už mám tridsaťštyri, si takýto luxus nemôžem dovoliť.

„No dopekla,“ poznamená Kevin. Sleduje, ako nám čašníčka ide po drinky. „Tá má *fakt* pekné ruky.“

Gretchen, kde si?

KAPITOLA 2

„Takže noví členovia musia zaplatiť dvetisíc dolárov,“ vysvetľuje mi Kevin, „ale za každý dovolenkový balík, ktorý predáš, získaš províziu päťtisíc dolárov. Dost' dobré, však?“

Potiahnem jednu hranolku cez mláčku kečupu na tanieri. Máme za sebou takmer štyridsať spoločných minút a ja som z neznámeho dôvodu stále tu. Tá sprostá Gretchen. Určite si to rozdáva so svojím priateľom a na svoju chuderku kamarátku celkom zabudla. Dokonca som jej napísala „SOS“, ale aj tak mi doteraz nezavolala.

„Určite by som ťa mohol dostať do klubu.“ Kevin chrumká grilované pikantné kuracie krídelko. Na takého vychudnutého chlapa má dosť veľký apetít. Raz som ho upozornila, že má na líci barbecue omáčku, a vtedy si ju utrel, ale vždy keď si odhryzne, rozmaže si tej omáčky po tvári ešte viac. V istom momente ma už prestalo baviť ho upozorňovať, že má špinavú tvár. „Chceš, aby som zavolał Lois na centrále? Je to skvelá príležitosť, Sydney. Máš šťastie, že si ma stretla.“

„Nie, ďakujem,“ odpoviem.

Kevin sa natiahne po mojej diétnej kole. Keď mu pri-niesli krídelká, sťažoval sa, že sú príliš pikantné, a potom

v priebehu pätnástich minút vypil svoje pivo, ďalej druhé pivo a teraz sa zmocnil mojej diétnej koly. „Prečo nie? Prečo by si odmietla príležitosť zarobiť ročne šesťcifernú sumu?“

„Pretože je to Ponziho schéma?“

„Ponziho schéma!“ zasmaje sa Kevin. „Čo ti to napadlo?“

„Som predsa účtovníčka, takže viem, čo je Ponziho schéma.“

„Nie, len tomu nerozumieš,“ nalieha. „Pozri, snažím sa ti urobiť láskavosť, Sydney. Máš hrozne nudnú prácu, v ktorej celý deň len spracovávaš nejaké čísla. Nebolo by ti lepšie, ak by si urobila pár predajov ročne a zvyšok času by si mohla oddychovať vo vlastnom luxusnom dovolenkovom dome?“

Neviem, čo na to povedať, a tak radšej schmatnem svoju kabelku. „Musím si odskočiť.“

Dúfam, že je na toaletách okno, cez ktoré budem môcť utiecť.

Keď vojdem dnu, zistím, že tu, bohužiaľ, žiadne okno nie je. Takže aspoň použijem toaletu a potom strávim ďalšie dve minúty hľadením do zrkadla. Starostlivo si prezerám tie svoje „ochabnuté“ ruky. Nevyzerajú predsa až tak zle. Alebo áno?

Alebo áno?

Kým si vyhladávam na mobile „cviky na ochabnuté ruky“, začne mi zvoníť. Na displeji sa objaví Gretchenino meno a mne sa zovrie čelusť. *Konečne* mi volá. Až po trištvrte hodine. Potiahnem prstom a prijmem hovor.

„Vážne, Gretchen?“ vyštekнем do mobilu. Ani ju nepozdravím. „Toto je to najhoršie rande môjho života a v podstate za to môžeš ty.“

Nie je to celkom spravodlivé. Za tento otrasný večer môže aspoň spolovice aj skutočný Kevin. Ja som však našťavaná a potrebujem si to na niekom vybiť.

„Prepáč mi to!“ kvôli Gretchen. „S Randym sme pozerali film a stratili sme pojem o čase...“

„Mhm...“

„Ja som ten film ani nechcela pozerať,“ nalieha. „Randy mi sľúbil, že mi pripomenie, aby som ti zavolala, ale potom, no veď vieš.“

V pozadí počujem Randyho, ako hovorí: „Hej! Nehovor jej, že za to môžem *ja*!“ A potom sa Gretchen zachichoce, akoby ju štekľil alebo niečo podobné. Zahryznem si do pery. Štve ma, že sú Gretchen a Randy také rozkošní. Keď sme sa skamarátili, boli sme obe slobodné. Potom sme jedného dňa išli spolu výťahom a ona sa začala rozplývať nad domovníkom v mojej bytovke. A už sú spolu tak polroka!

Nechápte ma zle. Som šťastná, že si moja kamarátka našla chlapa svojich snov. Ja sa len stále snažím nájsť toho svojho.

„Kde si teraz?“ pýta sa ma.

„Schovávam sa na záchode, ako inak.“

„Bože môj. Hrozne ma to mrzí.“

„To nič,“ zavrčím. „Ty si sa pravdepodobne vášnivo milovala so svojím priateľom, zatiaľ čo ja som tu trčala s chlapom, ktorý sa ma snažil nahovoriť na Ponzioho schému.“

„To hádam nie, Syd! Naozaj?“

„To ešte nie je to najhoršie,“ poviem. „Počas večere mu matka volala cez videohovor a on to zdvihol. Musela som ju pozdraviť! Jeho *matku*, Gretchen! Na našom prvom rande!“

„Vážne ma to mrzí,“ povie, hoci počujem, že zadržiava smiech.

„O tom nepochybujem.“

„Naozaj, Syd. Som hrozná. Zajtra po joge ťa pozývam na kávu a koláč.“

Takéto ospravedlnenie hádam môžem prijať. Koniec koncov, rande sa už chýli ku koncu. Ešte tak päť minút a už nikdy neuvidím skutočného či falošného Kevina. Teda falošného Kevina možno uvidím, ak pôjdem na film s Matom Damonom.

Rozlúčim sa s Gretchen, naposledy si kriticky obzriem svoje ruky (ktoré sú *v poriadku* také, aké sú, Kevin!) a vrátim sa k stolu. A hľa, stal sa zázrak. Čaká ma tam účet. Možno sa odtiaľto dostanem ešte skôr, ako som čakala.

„Bola si tam celú večnosť,“ poznamená Kevin a utrie si pery do rukáva. Omáčku teraz nemá na ústach, ale na bieločervenej károvanej košeli. Už mi je to jedno. „Čo si spadla do záchoda?“

Podarí sa mi vystrúhať chabý úsmev. „Vďaka za večeru.“

„Jasná vec.“ Kevin ku mne prisunie účet. „Tebe to vychádza na tridsaťosem dolárov.“

Nechcela by som, aby ma Kevin pozval, pretože mu nechcem zostať nič dlžná, ale akosi mi nejde do hlavy, ako by mohol môj malý šalát a diétna kola plus prepitné stáť tridsaťosem dolárov. Tá účtovníčka vo mne by chcela celý účet prepočítať, ale žena vo mne už toto rande nechce viac natahovať. Radšej hodím na stôl dve dvadsaťdolárovky.

Kým Kevin vylieza z boxu, začne hrať v bare pieseň *Eye of the Tiger*. Uškrnie sa na mňa a žmurkne. „To je moja obľúbená pesnička. Nie je *Rocky* ten najlepší film všetkých čias?“

„Nevidela som ho.“

Kevin sa prekvapene chytí za hrud', akoby som mu práve povedala, že zabíjam šteňatá pre zábavu. „Ty si ho *nevidela*?“

„Nie.“

„Tak aspoň vieme, čo budeme robiť na druhom rande.“

Rozhodnem sa, že mu nebudem vyvracať predstavu o ďalšom rande. Hneď ako sa odtiaľto dostanem, si ho však zablokujem na Cynchi. Nemá moje skutočné číslo, takže ma nebude mať ako znova skontaktovať.

„A potom,“ dodáva, „si môžeme pozrieť *Rockyho* 2 na treťom rande. A na štvrtom *Rockyho* 3!“

Keď vyjdeme von z baru, stále pokračuje a plánuje naše siedme rande (*Rocky* 6). Je polovica augusta, čo je skvelé obdobie na šaty bez rukávov, ktoré odhaľujú moje groteskné ruky, ale tiež je to azda najvlhkejšie obdobie v New Yorku. Napriek tomu, že som si dala na vlasy kondicionér a veľmi som sa snažila si ich pekne natočiť, už sa mi začínajú strapatiť. Našťastie mi je úplne jedno, čo si o mojich vlasoch Kevin myslí.

„Odprevadím ťa domov,“ povie mi.

Takmer sa zadrhnem. „Nie, to nemusíš.“

Vystrčí bradu. „Jednoznačne na tom trvám. Je predsa tma. Čo by som to bol za džentlmena, keby som ťa nechal ísť samu domov po tme?“

„To je v poriadku. Naozaj.“

„Niekto by ťa mohol zabiť, Sydney.“

To je dosť nepravdepodobné. Tak či onak, som ochotná riskovať život, len aby som sa tohto chlapa striasla. Tvári sa však odhodlane a ja začínam mať podozrenie, že najjednoduchšie bude, ak ho nechám, aby ma odprevadil. Neodprevadí ma však *domov*. Bývam asi desať blokov odtiaľto, takže po troch alebo štyroch blokoch jednoducho ukážem na náhodnú budovu a poviem mu, že v nej bývam. Potom budem mať od skutočného Kevina už navždy pokoj.

„Tak dobre,“ zašomrem. „Podme.“

Vyškerí sa na mňa. „Veď ma.“

Vzhľadom na to, že je utorok večer a nie víkend, sú ulice prázdnejšie ako zvyčajne, keď som vonku po zotmení sama. Najmä preto, že sa obvykle presúvam v rušnejších oblastiach a teraz ideme skôr cez obytnú časť, len aby som to mala čo najrýchlejšie za sebou. Obytné štvrte sú vždy tichšie a ani tak nepáchnu močom ako rušnejšie cesty k mojej bytovke. Je tu dosť pusto, takže asi nie je také hrozné, že je tu so mnou Kevin.

Napriek tomu v žiadnom prípade nedovolím, aby videl, kde naozaj bývam. To by som sa ho už nikdy nezbavila.

Z ničoho nič zastavím pri tehlovom dome, ktorý je len zopár blokov od mojej bytovky. Ukážem na zábradlie. „Tak, a sme tu!“

Dúfam, že ma nebude chcieť odprevadiť až do budovy, pretože sa nemám ako dostať dnu. Zdá sa však, že sa nechystá odísť.

„Bavil som sa skvele, Sydney,“ povie mi Kevin.

Nedokážem sa prinútiť povedať to isté, dokonca ani len zo slušnosti. „Mhm.“

Kútik pier sa mu zvrtnie. „Čo tak jedno objatie?“

„Hm...“ Obzriem si jeho rozťahnuté ruky a škvrny od potu, ktoré vznikli, kým sme kráčali na vlhkom letnom vzduchu. „Na prvých rande sa neobjímam.“

„Aha.“ Najprv si pomyslím, že bude naliehať, ale potom sa spýta: „A čo bozk?“

Čo sa už úplne pomiatol? Nechcela som ho ani objasť, ale rozhodne nechcem, aby sa slizké pery tohto chlapa dotýkali tých mojich.

„No tak,“ povie. „Zaplatil som ti večeru. To mi vážne nemôžeš dať pusu?“

Zaplatil mi večeru? Dala som štyridsať dolárov za svoj šalát. Na ktorej planéte to znamená, že *on* mi kúpil večeru? „Na prvých rande sa nebozkávam ani neobjímam,“ vysvetľujem. A v prípade, že by si chcel so mnou tľapnúť alebo čo, dodám: „Mám prísnu zásadu nedotýkať sa.“

„To vážne?“

Pristúpi ku mne o krok bližšie. Je odo mňa o dosť vyšší, ale aj tak stále cítim ten kyslý zápach piva z jeho dychu. Trochu ustúpim a narazím do malého schodiska, ktoré vedie ku vchodu do budovy, o ktorej som tvrdila, že v nej bývam. Rozhliadnem sa po ulici a so zdesením zistím, že v okolí nie je žiadny iný chodec. Bolo mi jasné, že Kevin je podvodník, ale myslela som si, že je neškodný.

To bola veľká chyba.

„No tak, Sydney.“ Pristúpi ešte bližšie, tentoraz až nepríjemne. Kevin je možno chudý, ale pôsobí silne. Určite je silnejší ako ja.. „Nemôžeš ma takto dráždiť. Jediné, čo chcem, je bozk, preboha.“

„Toto rande sa už skončilo,“ poviem rozhodne.

„Nedráždi ma.“ Zamračí sa a jeho črty sa začnú deformovať v tlmenom svetle pouličných lúčov. „Vy ženy ste všetky rovnaké. Aby si vedela, nikdy si nenájdeš manžela, ak ani nepobožkáš chlapa na rande.“

Myseľ mi beží na plné obrátky. Premýšľam nad tým, čo mám v kabelke a či by som niečo z toho mohla použiť ako zbraň. Gretchen mi dala slzný sprej, ale v istom momente som ho z kabelky vyložila, pretože mi stále vytekal a nikdy som ho nepotrebovala použiť. Mám však dezinfekciu na ruky v spreji. Stačilo by, keby som mu strekla do očí dezinfekciu? To by som ju však, samozrejme, najprv musela nájsť

v tej obrovskej kabelke, ktorá je momentálne plná pokrčených vreckoviek.

Rozhodnem sa, že najlepšie bude, keď sa okolo neho pretlačím a začnem utekať. O jeden či dva bloky už určite narazím na ďalšieho človeka.

„Sydney,“ povie.

Snažím sa okolo neho prejsť a vyhýbam sa očnému kontaktu. Kevin je však rýchlejší, ako vyzerá. Prsty má zovreté okolo môjho zápästia a tlačí ho k ošarpanej tehlovej stene budovy. Tie vychudnuté prsty sa mi zarezávajú do kože.

„No tak, Sydney,“ povie. „Ešte nekončíme. Zábava sa len začína.“